18. 12. 2025

ID: 120404

Restituce

Bylo-li o odvolání proti konfiskační vyhlášce vydané k provedení dekretu č. 12/1945 Sb. rozhodnuto v rozhodném období, nelze nárok uplatněný podle zákona o mimosoudních rehabilitacích bez zvážení konkrétních okolností odmítnout s tím, že požadované věci přešly na stát před rozhodným obdobím ke dni účinnosti dekretu.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 2123/19 ze dne 8.10.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele: Dr. Franz Thienen-Adlerflycht, zastoupený advokátkou JUDr. D.T., sídlem B., proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. května 2019 a rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. února 2018, za účasti Nejvyššího soudu a Krajského soudu v Brně jako účastníků řízení a Národního památkového ústavu, sídlem P., zastoupeného advokátkou Mgr. J.S., sídlem B., a Zámku Slavkov-Austerlitz - příspěvkové organizace, sídlem Slavkov u Brna, jako vedlejších účastníků řízení, tak, že výrokem I v rozsahu, v němž bylo odmítnuto dovolání proti výroku II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, a výrokem II usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. 5. 2019 a výrokem II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018 bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Výrok I v rozsahu, v němž bylo odmítnuto dovolání proti výroku II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, a výrok II usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. 5. 2019 a výrok II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018 se ruší. V části, kterou je napadán výrok I usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. 5. 2019 v rozsahu, v němž bylo odmítnuto dovolání proti výroku I rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, a výrok I rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, se ústavní stížnost zamítá. Ve zbývající části se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění:

1. V tomto nálezu se Ústavní soud již podruhé zabývá specifickým případem restituce mobiliáře zámků v Lomnici (u Tišnova) a v Luhačovicích. Dcera původního majitele oba zámky úspěšně restituovala - stát její restituční nárok jako nesporný uznal a nemovitosti v roce 2016 dobrovolně vydal, trvá však stále na tom, že na někdejší vybavení těchto zámků se její restituční nárok, uplatněný již v roce 1991, nevztahuje a odmítá je nadále ze svých sbírek vydat. Specifické okolnosti tohoto případu spočívají ve stručnosti v tom, že konfiskace zámků včetně jejich vybavení podle tzv. Benešových dekretů byla fakticky završena až po únorovém puči v roce 1948, tedy z hlediska restitučních předpisů v rozhodném období, a to v situaci, kdy se původní vlastník zámků Alois Serényi aktivně jejich konfiskaci s tvrzením o zneužití Benešových dekretů bránil, dosáhl u místních úřadů pozastavení konfiskačního řízení, získal i osvědčení o své národní spolehlivosti, které sice ministerstvo vnitra v roce 1947 neschválilo, avšak tomuto rozhodnutí přiznalo odkladný účinek až do konečného rozhodnutí nejvyššího správního soudu. K tomu však pro komunistický převrat už nedošlo; tehdejší nejvyšší správní soud zanikl a řízení před ním nebyla dokončena. Stejně tak námitky proti konfiskační vyhlášce byly zamítnuty po únorovém převratu. Až v roce 2016 Ministerstvo vnitra rozhodlo, že Alois Serényi byl až do své smrti v roce 1957 československým

státním občanem.

2. Ústavní soud dospěl k závěru, že obecné soudy v tomto případě nevzaly v úvahu specifické skutkové a právní okolnosti této věci pro posouzení uplatněného restitučního nároku na někdejší mobiliář zámku v Lomnici, čímž porušily stěžovatelovo právo na soudní ochranu, zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

I. Skutkové okolnosti věci a obsah napadených rozhodnutí

3. Posuzovanou ústavní stížností se původní stěžovatelka (žalobkyně v řízení před obecnými soudy) Isabella Thienen-Adlerflycht, rozená Serényiová (dále jen "žalobkyně") domáhala zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno právo na svobodu a rovnost v důstojnosti a právech podle čl. 1 odst. 1 Listiny, zákaz libovůle podle čl. 2 odst. 2 Listiny, pravidlo podle čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny, právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny, právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům podle čl. 38 odst. 2 Listiny.

4. Jak vyplynulo z ústavní stížnosti, z vyžádaného spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 15 C 132/2006 a jeho rozsudku č. j. 15 C 132/2006-931 ze dne 7. 12. 2016, městský soud měl za prokázané, že žalobkyně jako dcera Aloise Serényiho zaslala Památkovému ústavu v Brně výzvu k vydání movitého majetku podle zákona o mimosoudních rehabilitacích. Podle městského soudu byl majetek Aloise Serényiho konfiskován podle dekretu č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, zároveň ale bylo prokázáno, že Alois Serényi splnil podmínky § 1 odst. 4 dekretu č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, dle něhož Češi, kteří se v době zvýšeného ohrožení republiky prohlásili za Němce a byli donuceni k tomu nátlakem, nebo okolnostmi zvláštního zřetele hodnými, se neposuzují podle uvedeného dekretu jako Němci. Podmínky pro konfiskaci majetku tak podle městského soudu nebyly dány a lze postupovat podle § 6 odst. 2 ve spojení s § 2 odst. 1 písm. c) zákona o mimosoudních rehabilitacích.

5. Žalobě však městský soud nevyhověl zcela. Výzvu žalobkyně k vydání movitého majetku městský soud vyložil tak, že se vztahovala pouze k movitému majetku patřícímu ke dni 25. 2. 1948 do evidence státního zámku Lomnice, nikoliv zámku Luhačovice. Na základě provedeného dokazování městský soud tyto věci (historický mobiliář zámku Lomnice) identifikoval a zjistil, kde se momentálně nacházejí (na zámcích Lysice, Rájec Jestřebí a Slatiňany). Ve vztahu k těmto věcem žalobě výrokem I vyhověl a rozhodl, že Národní památkový ústav je povinen žalobkyni vydat blíže specifikované věci z mobiliářů zámků Lysice, Rájec Jestřebí a Slatiňany. Ve vztahu k ostatním věcem, tedy k těm, které netvořily původní mobiliář zámku Lomnice (šlo o věci dříve tvořící mobiliář zámku Luhačovice), žalobu výroky II a III zamítl, konkrétně tedy výrokem II zamítl návrh, aby Národní památkový ústav byl povinen vydat blíže specifikované věci z mobiliáře zámku Boskovice, a výrokem III zamítl návrh, aby Zámek Slavkov-Austerlitz - příspěvková organizace (dále jen "Zámek Slavkov-Austerlitz") byl povinen vydat blíže specifikované věci z mobiliáře zámku Slavkov u Brna. Konečně výrokem IV rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a výrokem V uložil Národnímu památkovému ústavu povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

6. K odvolání účastníků řízení Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem výrok I prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že se žaloba zamítá (výrok II), jeho výroky II, III a IV potvrdil (výrok I), výrok V zrušil (výrok III) a rozhodl, že se žalovaným náhrada nákladů odvolacího řízení nepřiznává (výrok IV).

7. Podle krajského soudu postupoval městský soud správně, dovodil-li, že požadované věci již byly řádně identifikovány. Stejně tak městský soud nepochybil, pokud výzvu žalobkyně k vydání majetku, který patřil k datu 25. 2. 1948 do evidence státního zámku Lomnice, neinterpretoval tak, že tím žalobkyně vyzvala i k vydání majetku patřícího do evidence jiného zámku či např. k vydání veškerého majetku, který k danému datu patřil Aloisi Serényimu.

8. Krajský soud dále upozornil, že není jasné, z čeho městský soud dovodil splnění podmínky dle § 5 odst. 2 ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích ve vztahu k mobiliáři (momentálně) uloženému na zámku Slatiňany, neboť výzvu žalobkyně doručila jen Památkovému ústavu Brno, který spravoval toliko majetek na jižní Moravě. Krajský soud nicméně veden zásadou hospodárnosti řízení z těchto důvodů prvostupňové rozhodnutí nerušil, neboť žalobě nebylo možno vyhovět již proto, že konfiskace veškerého majetku tvrzeného právního předchůdce žalobkyně Aloise Serényiho proběhla

9. Jak krajský soud uvedl, vlastnictví majetku konfiskovaného podle dekretu č. 12/1945 Sb. přešlo na stát dnem účinnosti tohoto dekretu (dne 23. 6. 1945), tedy mimo rozhodné období stanovené zákonem o mimosoudních rehabilitacích. Mobiliář spadal pod věcné vymezení dekretu č. 12/1945 Sb., jímž se zabavoval zemědělský majetek, kterým podle § 4 odst. 1 "jest rozuměti zemědělskou a lesní půdu, k ní patřící budovy a zařízení, závody zemědělského průmyslu, sloužící vlastnímu zemědělskému a lesnímu hospodářství, jakož i movité příslušenství (živý a mrtvý inventář) a všechna práva, která jsou spojena s držbou zkonfiskovaného majetku anebo jeho části". V době bezprostřední realizace dekretu sice nebyl výklad daného ustanovení jednotný, ke sjednocení roztříštěné praxe nicméně došlo vyhláškou č. 887/1947 Ú.l.I, podle níž "majetkem výše uvedeným nutno rozuměti: veškeré věci zajištěné v domácnostech osob provozujících zemědělství, jichž majetek byl konfiskován podle dekretu č. 12/1945 Sb. (i věci zajištěné těmto osobám přímo při kapesní prohlídce), jako ku př. též vkladní knížky, cenné papíry, marková platidla, předměty z drahých kovů, hodinky atd., dále peněžní hotovosti získané z prodejů těchto věcí, jako dobytka, svršků, textilií, zásob pícnin, bytového zařízení, drobného hosp. zvířectva a pod."

10. Alois Serényi pak byl osobou, na niž dekret č. 12/1945 Sb. dopadal, neboť podle § 1 odst. 1 písm. a) dekretu se konfiskoval majetek ve vlastnictví mimo jiné všech osob německé a maďarské národnosti, bez ohledu na státní příslušnost, přičemž podle § 2 odst. 1 dekretu "za osoby národnosti německé nebo maďarské jest považovati osoby, které při kterémkoliv sčítání lidu od roku 1929 se přihlásily k německé nebo maďarské národnosti nebo se staly členy národních skupin nebo útvarů nebo politických stran, sdružujících osoby německé nebo maďarské národnosti." Ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně přitom vyplývá, že dotazníkem (tzv. Fragebogen) ze dne 14. 9. 1940 se Alois Serényi přihlásil ke státní příslušnosti německé. Podle krajského soudu (s odkazem na rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci udělení státního občanství Aloisi Serényimu č. j. VS-82/833/2-1993 ze dne 6. 6. 2016) tak Alois Serényi učinil za okolností hodných zvláštního zřetele, nikoli však při vyloučení jeho samostatné vůle v důsledku fyzického či přímého psychického nátlaku. Na Aloise Serényiho pak ani nedopadala výjimka dle § 1 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb. vyžadující aktivní prvek účasti na boji za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, která nebyla zjištěna ani po důkladném šetření provedeném v rámci správního řízení o udělení státního občanství. Podle krajského soudu tedy byl daný majetek konfiskován dekretem č. 12/1945 Sb. a mimo rozhodné období.

11. Dovolání žalobkyně proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší soud napadeným usnesením ze dne 15. 5. 2019 odmítl (výrok I), uložil žalobkyni povinnost zaplatit Národnímu památkovému ústavu náhradu nákladů dovolacího řízení (výrok II) a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a Zámkem Slavkov-Austerlitz nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů dovolacího řízení (výrok III).

12. Podle Nejvyššího soudu je základním předpokladem restituce majetku podle zákona o

mimosoudních rehabilitacích okolnost, že k majetkové křivdě došlo v tzv. rozhodném období, jež počalo datem 25. 2. 1948. Právním důvodem konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. byl dekret samotný a ke konfiskaci docházelo dnem jeho účinnosti bez správního řízení. Následná konfiskační rozhodnutí měla jen deklaratorní charakter a tvrzení o jejich vadách sama o sobě nejsou s to účinky konfiskace zpochybnit, byť se lze zabývat tím, zda v rozhodném období přijaté správní akty nesloužily ke zneužití dekretů.

13. Vyšlo-li tudíž najevo, že věci nárokované žalobkyní nabyl Československý stát na základě vyhlášky Okresního národního výboru v Tišnově č. j. 360/X/F/u-1945 ze dne 25. 7. 1945 a vyhlášky Okresního národního výboru v Uherském Hradišti č. j. B 2.693/1945 ze dne 25. 7. 1945, jimiž byl Alois Serényi označen za osobu podléhající konfiskaci, a nebyly-li tyto vyhlášky do počátku rozhodného období zrušeny či změněny, je podle Nejvyššího soudu zjevné, že požadované věci přešly coby součást majetku konfiskací postižené osoby do vlastnictví státu před počátkem rozhodného období.

14. Nejvyšší soud považoval za přiléhavý také výklad odvolacího soudu, že výzva žalobkyně k vydání movitého majetku, který patřil do evidence státního zámku Lomnice, se nevztahuje na jiné movité věci patřící původně Aloisi Serényimu.

II. Argumentace žalobkyně, resp. stěžovatele

15. Ústavní stížnost původně podala žalobkyně, ta však brzy poté zemřela, načež Ústavní soud dne 8. 10. 2019 řízení o její ústavní stížnosti přerušil do výsledku řízení o pozůstalosti. Usnesením č. j. I. ÚS 2123/19-70 ze dne 11. 12. 2024 Ústavní soud rozhodl, že v řízení bude pokračováno se správcem pozůstalosti žalobkyně, nyní tedy stěžovatelem.

16. Stěžovatel namítá, že konfiskace majetku Aloise Serényiho provedená dvěma konfiskačními vyhláškami byla nezákonným aktem politické perzekuce. Dekret č. 12/1945 Sb. se týkal jen osob německé národnosti a jen majetku sloužícího k zemědělské nebo lesní výrobě. Alois Serényi byl však osobou české národnosti a požadovaný mobiliář zámků nesloužil k provozování zemědělské výroby. Proti vyhláškám podal Alois Serényi odvolání, které bylo zamítnuto až 2. 3. 1948, tedy v rozhodném období.

17. Stěžovatel dále poukazuje na to, že Aloisi Serényimu bylo dne 8. 7. 1946 vydáno osvědčení o národní spolehlivosti podle § 1 odst. 4 dekretu č. 33/1945 Sb., na základě čehož Zemský národní výbor v Brně dne 31. 1. 1947 rozhodl, že se prozatímně zastavuje konfiskační řízení až do rozhodnutí ministerstva vnitra o definitivním udělení osvědčení o národní spolehlivosti, neboť jde o otázku prejudiciální. Toto osvědčení ministerstvo vnitra neschválilo, proti jeho výměru nicméně podal Alois Serényi stížnost k tehdejšímu československému nejvyššímu správnímu soudu, které ministerstvo povolilo odkladný účinek. Vzhledem k únorovému převratu ale řízení o této stížnosti před nejvyšším správním soudem nebylo řádně skončeno. Až v roce 2016 Krajský úřad Zlínského kraje vydal potvrzení o státním občanství Aloise Serényiho ke dni jeho úmrtí. Předpokladem tohoto potvrzení přitom bylo prokazatelné zjištění jeho české národnosti. Městský soud dokonce přerušil řízení a na vyřešení této předběžné otázky vyčkával šest let. Navzdory kladnému výsledku správního řízení ale byla žaloba v rozporu s legitimním očekáváním žalobkyně (stěžovatele) zamítnuta.

18. Stěžovatel vysvětluje, proč ke konfiskaci nedošlo před rozhodným obdobím, přičemž poukazuje na různé dokumenty z období po 25. 2. 1948, v nichž je např. Alois Serényi uveden jako knihovní vlastník majetku či ze kterých má vyplývat, že konfiskace majetku byla v zemských deskách zapsána až v roce 1948 či 1949. Stěžovatel upozorňuje, že dekrety bývaly v době nesvobody zneužívány, a tak tomu podle něj bylo i v tomto případě. Platí přitom, že dekret č. 12/1945 Sb. sice stanovil určující podmínky konfiskace v obecné rovině, ale sám o sobě pro vyvolání konfiskačních účinků

nepostačoval. K tomu muselo přistoupit rozhodnutí ve správním řízení. O převzetí sporného mobiliáře ale nebyl nikdy vydán žádný správní akt, a to ani před únorem 1948 ani poté. V konfiskačních vyhláškách byl uveden jen nemovitý majetek, který byl identifikován pouze katastrálním územím obce, v níž se nacházel, to vše s odkazem na § 1 odst. 1 dekretu.

19. Tomu mají odpovídat i stěžovatelem předložené listiny jako např. telegram Osidlovacího úřadu v Praze z 25. 9. 1946, kterým se nařizuje zastavení prodeje jakýchkoliv movitostí Aloise Serényiho, či přípis Fondu národní obnovy v Praze z 27. 9. 1946, kterým se poukazuje na uvedený telegram a v němž se uvádí, že se prodává a odváží majetek, který nepodléhá konfiskaci. Ze strany státu tedy nedošlo k právnímu nabytí movitého majetku, ale jen k faktickému zmocnění se movitých věci, které nebylo právně podloženo. Závěry napadených rozhodnutí o zákonnosti konfiskace movitých věcí jsou tak údajně v příkrém rozporu s městským soudem zjištěným skutkovým stavem, ačkoli oba soudy uvádějí, že z tohoto skutkového stavu vycházely. Žádné rozhodnutí, kterým by byly movité věci Aloise Serényiho konfiskovány, neexistuje.

20. Stěžovatel považuje za absurdní názor Nejvyššího soudu, že jednou uplatněná konfiskace je nezvratným aktem i v případě, že byla vadná, a tudíž neplatná, neboť byla aplikována na osobu, která konfiskaci nepodléhala, či na majetek, na který se dekret nevztahoval. Nejvyšší soud podle stěžovatele pomíjí, že k nápravě takových případů slouží § 6 odst. 2 zákona o mimosoudních rehabilitacích, na který opakovaně žalobkyně upozorňovala a podle něhož se zákon vztahuje i na další blíže nespecifikovanou množinu případů neuvedených v odstavci prvním, jež spadají pod § 2 odst. 1 písm. c) zákona, jakož i na případy, kdy stát převzal věc bez právního důvodu.

21. Dále se stěžovatel věnuje otázce uplatnění nároku na movité věci původem patřící do mobiliáře zámku Luhačovice, při jejímž řešení se soudy údajně neřídily nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/02 ze dne 24. 3. 2004 (N 43/32 SbNU 413), podle něhož se při aplikaci restitučních předpisů nesmí postupovat formalisticky. To se v dané věci stalo, pokud soudy odmítly žalobkyni vydat požadovaný majetek jen proto, že v původní výzvě "chybí slůvko Luhačovice". Přitom i sami žalovaní pochopili výzvu žalobkyně tak, že se týká veškerého majetku Aloise Serényiho. Žalobkyně nemohla mít přesnou představu o tom, jak jsou v České republice evidovány movité věci tvořící mobiliář různých zámků, a stejně tak nemohla vědět, jak a kde byly evidovány v totalitním období věci, které zde po emigraci Alois Serényi zanechal.

22. Stěžovatel konečně namítá, že žalobkyni nebylo odvolacím soudem poskytnuto poučení podle § 118a občanského soudního řádu. Soudem prvního stupně bylo zjištěno, že Alois Serényi byl české národnosti. Měl-li odvolací soud za to, že z provedených důkazů vyplývá jiné skutkové zjištění, musel příslušné důkazy zopakovat, což neučinil. Navíc v protokolu z jednání odvolacího soudu se uvádí, že podle soudu mnohé skutečnosti nebyly dosud tvrzeny, tím méně prokázány. Takové vyjádření činí zcela pochybným a nejistým, z jakého skutkového základu soudy v napadených rozhodnutích vycházely.

23. V doplnění ústavní stížnosti stěžovatel mimo jiné zdůrazňuje, že žalobkyně celý život bojovala za očištění jména svého otce, který toho v době německé okupace vykonal pro Čechy mnoho dobrého, byť nakonec podlehl nátlaku německých okupantů a podepsal tzv. Fragebogen (dotazník k německé národní příslušnosti). Zároveň se stěžovatel ohrazuje proti tomu, že se v rozhodnutí krajského soudu znovu objevilo nepravdivé tvrzení o členství Aloise Serényiho v NSDAP.

III. Průběh řízení před Ústavním soudem

24. Již bylo zmíněno, že po úmrtí původní stěžovatelky (žalobkyně) Ústavní soud usnesením ze dne 11. 12. 2024 č. j. I. ÚS 2123/19-70 rozhodl, že v řízení bude pokračovat se stěžovatelem jako správcem pozůstalosti.

25. K výzvě Ústavního soudu stěžovatel sdělil, že nemovitosti, do kterých původně patřil nyní řešený mobiliář, byly žalobkyni v roce 2016 vydány v restitučním řízení vedeném podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení se zákonem č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., a to právě v návaznosti na rozhodnutí Ministerstva vnitra z 6. 6. 2016 o tom, že Alois Serényi byl k datu úmrtí 26. 4. 1957 československým státním občanem.

26. Ústavní soud následně vyzval účastníky a vedlejšího účastníka řízení k vyjádření k ústavní stížnosti.

27. Nejvyšší soud navrhl ústavní stížnost zamítnout, případně jako zjevně neopodstatněnou odmítnout. Podle Nejvyššího soudu byl závěr odvolacího soudu, že k tvrzené majetkové křivdě nedošlo v rozhodném období, v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, jak se ustálila po vydání stanoviska pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 ze dne 1. 11. 2005 (ST 21/39 SbNU 493; 477/2005 Sb.). Podle tohoto stanoviska byl právním důvodem konfiskace dekret samotný, pročež k ní docházelo již k datu jeho účinnosti, následné konfiskační rozhodnutí mělo pak jen deklaratorní charakter. V souladu s uvedeným stanoviskem soudy v restitučním řízení posuzují dopad správních aktů přijatých v rozhodném období z hlediska v úvahu přicházejících restitučních titulů jen zcela výjimečně, zejména v případě svévolné anulace rozhodnutí vydaného před rozhodným obdobím ve prospěch vlastníků či jejich právních nástupců. V posuzované věci však byla správním aktem vydaným v rozhodném období pouze aprobována správnost rozhodnutí správního orgánu realizujícího veřejnou moc ještě v době před nástupem totalitního režimu a nevyšly najevo ani jiné skutečnosti nasvědčující tomu, že by ze strany orgánů totalitního státu právě v souvislosti s uvedenými akty - nikoliv tedy toliko obecně z povahy vztahu komunistického režimu k adresátům konfiskace - došlo ke zneužití aplikovaného dekretu. Za souladný s rozhodovací praxí Nejvyšší soud považuje i výklad výzvy k vydání majetku, z níž jednoznačně plynul požadavek na restituci majetku patřícího k 25. 2. 1948 do evidence státního zámku Lomnice, nikoliv též majetku jiného.

28. Národní památkový ústav navrhl ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou odmítnout. Podle Národního památkového ústavu se stěžovatel nyní snaží doplnit vůli projevenou ve výzvě ze dne 30. 9. 1991, která zmiňuje pouze zámek Lomnice. Národní památkový ústav navíc upozorňuje, že výzva byla adresována Památkovému ústavu v Brně, a proto směřovala jen k vydání majetku, který se vztahoval k zámku Lomnice a současně byl ve správě Památkového ústavu v Brně. Movité věci svezené z inventáře zámku Lomnice byly v plném počtu zjištěny inventurou provedenou v roce 1990 a rovně tak v roce 1996 jako nacházející se na zámku Slatiňany, kdy správcem těchto movitých věcí v rozhodné době byl Památkový ústav v Pardubicích, tedy samostatný subjekt odlišný od subjektu, vůči kterému žalobkyně výzvu učinila. Nic jí přitom nebránilo, aby alespoň v obecné rovině u povinného subjektu nárok uplatnila. Sama žalobkyně při soudním jednání dne 22. 7. 1992 vypověděla, že do archivu v Praze se nedostavila, protože nevěděla, zda by s ní archív jednal, ačkoliv v dané době měla právního zástupce, který za ni tyto věci vyřizoval.

29. K uplatnění dekretu Národní památkový ústav uvádí, že § 4 dekretu č. 12/1945 Sb. se na řešený majetek bezpochyby vztahoval, neboť § 7 odst. 4 dekretu pod předmět konfiskace výslovně zařazuje i památnosti, archívy apod. Památkami se myslí památky movité i nemovitost, přičemž mezi movité památky patří obrazy, mobiliáře, sbírky všeho druhu, knihovny aj. Národní památkový ústav dále vysvětluje, že na výsledek řízení nemá vliv správní rozhodnutí ve věci státního občanství Aloise Serényiho, neboť jednak nešlo o dekretální řízení podle dekretu č. 33/1945 Sb., nadto dekret č. 12/1945 Sb. obsahuje vlastní definici dotčených osob, neboť se jím konfiskoval majetek všech osob německé národnosti bez ohledu na státní příslušnost. Právní předchůdce žalobkyně se přihlásil k německé národnosti, považoval se za německého státního příslušníka, za mateřský jazyk považoval němčinu a byl mu vydán průkaz o německé státní příslušnosti. To, že se právní předchůdce

žalobkyně od roku 1940 kontinuálně hlásil k německé národnosti, má plynout i z řady dalších důkazů včetně dopisu sepsaného jeho druhou manželkou a adresovaného oberlandratovi ve Zlíně, v němž uvádí, že zasílá křtící list a doklad o příslušnosti k árijské rase svého manžela a žádá o jejich urychlené zaslání zpět, zejména pak dokladu o árijské rase. V souladu s poválečnou judikaturou přitom pro posouzení národnosti ve smyslu dekretu č. 12/1945 Sb. ani není zapotřebí, aby se přihlašování k německé národnosti soustavně opakovalo, a pro výklad pojmu německé národnosti nelze použít § 1 odst. 4 dekretu č. 33/1945 Sb.

30. Závěrem Národní památkový ústav konstatuje, že konfiskace řešeného mobiliáře proběhla před rozhodným obdobím, a tedy mimo časovou působnost zákona o mimosoudních rehabilitacích. Napadená rozhodnutí považuje za souladná s judikaturou Ústavního soudu a dovolacího soudu i s dobovou judikaturou.

31. Stěžovatel v replice k vyjádření Nejvyššího soudu uvedl, že dekret č. 12/1945 Sb. se na mobiliář nevztahoval, proti výměru navazujícímu na konfiskační vyhlášku podal Alois Serényi odvolání, a nadto si požádal o vydání osvědčení o národní spolehlivosti, přičemž podle tehdejšího oběžníku ministerstva vnitra vydaného k provedení dekretu č. 12/1945 Sb. vyplývá, že osoby, kterým bylo dle dekretu č. 33/1945 Sb. vydáno osvědčení o národní spolehlivosti, byly prohlášeny za osoby české národnosti a nespadaly pod okruh osob, na které dopadal dekret č. 12/1945 Sb.

32. V průběhu řízení o ústavní stížnosti Národní památkový ústav a stěžovatel dále posilovali a rozvíjeli jednotlivé argumenty v řadě podání, která nebylo nezbytné zde podrobněji rekapitulovat.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

33. Ústavní stížnost byla podána oprávněnou žalobkyní, která byla účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, postavení stěžovatele jakožto procesního nástupce žalobkyně pak vychází z usnesení Ústavního soudu č. j. I. ÚS 2123/19-70. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu, ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario) a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný.

34. Ústavní soud rozhodl podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez ústního jednání, neboť od něj neočekával další objasnění věci.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

35. Ústavní stížnost je zčásti důvodná, zčásti nedůvodná a zčásti zjevně neopodstatněná.

36. Ústavní soud předesílá, že v této věci nerozhoduje poprvé. Výše citovaným nálezem sp. zn. I. ÚS 38/02 totiž zrušil jedno z předchozích rozhodnutí krajského soudu, kterým byla žaloba žalobkyně zamítnuta proto, že požadovaný majetek ve výzvě k vydání majetku adresované Památkovému ústavu Brno dostatečně nespecifikovala. Jak Ústavní soud uvedl, pokud žalobkyně "koncipovala svoji původní výzvu nikoli zcela konkrétně, lze to právě s přihlédnutím ke zvláštnostem daného případu akceptovat, pokud by nebylo zcela nepochybně prokázáno, že bylo v její moci v zákonné lhůtě přesně zjistit, o jaké konkrétní věci se jedná a kde se tyto věci nacházejí". Podle Ústavního soudu se navíc nabízí "nikoliv neopodstatněná představa, že pokud by [žalobkyně] v časové tísni ve výzvě označila některé věci nepřesně, pak později by se jinak vymezených věcí již stěží domáhala, neboť námitky v tomto směru by byly nasnadě". Žalobkyně podle Ústavního soudu "od počátku naopak předpokládala a uváděla, že majetek, o který žádá, bude specifikován v průběhu řízení, až nebudou pochybnosti, kde se která věc skutečně nachází".

37. Podle citovaného nálezu tudíž "nelze sice kategoricky tvrdit, že v daném případě bylo zcela vyloučeno, aby [žalobkyně] věci v původní výzvě blíže individualizovala, leč tato skutečnost nebyla

podle názoru Ústavního soudu v řízení dostatečně přesvědčivým způsobem prokázána; nelze-li z provedeného dokazování bezpečně usoudit na takový skutkový stav, s nímž by byly závěry obecných soudů v souladu, a byl-li návrh přesto zamítnut, lze usuzovat, že došlo k porušení zásad spravedlivého procesu".

38. Ústavní soud k této dílčí otázce uvádí, že závěr, k němuž posléze obecné soudy dospěly, že se výzva žalobkyně vztahuje na mobiliář náležející do evidence státního zámku Lomnice, nikoliv na veškerý movitý majetek právního předchůdce žalobkyně, není s právním názorem Ústavního soudu vysloveným v citovaném nálezu v rozporu. Soudy akceptovaly, že pro žalobkyni bylo prakticky nemožné, aby sama v původní lhůtě individualizovala a jednoznačně specifikovala jednotlivé movité věci, jejichž vydání se domáhala, a městský soud vynaložil patřičné úsilí k jejich identifikaci. Ve výsledku se pak skutečně podařilo idenfitikovat věci původně tvořící žalobkyní požadovaný mobiliář zámku Lomnice a o těchto věcech bylo meritorně rozhodováno.

39. Výklad, že z nálezu Ústavního soudu vyplývá nejen povinnost soudů umožnit žalobkyni v průběhu řízení identifikovat věci tvořící (původně) mobiliář zámku Lomnice, nýbrž též interpretovat danou výzvu tak, že žalobkyně ve skutečnosti vyzvala k vydání veškerého movitého majetku Aloise Serényiho, však přijmout nelze. Východiskem nálezu Ústavního soudu bylo, aby žalobkyni nešlo k tíži nesplnění potenciálně nemožné podmínky v podobě přesné identifikace movitých věcí. Vymezení alespoň okruhu požadovaných věcí tak, zda šlo o věci (původně) tvořící vybavení určitého zámku, či o veškeré věci ve vlastnictví určité osoby, nicméně za nemožné považovat nelze.

40. Podle stěžovatele žalobkyně nemohla mít přesnou představu o tom, kde se věci nyní nacházejí či jak s nimi bylo zacházeno po roce 1948. To ale ani nebylo nutné, neboť stejně jako v případě mobiliáře zámku Lomnice mohla žalobkyně okruh věcí vymezit k datu před nástupem komunistického režimu. Jinými slovy, pokud mohla vyzvat k vrácení movitého majetku, "který patřil k datu 25. 2. 1948 do evidence státního zámku Lomnice u Tišnova", mohla stejně tak vyzvat např. k vrácení movitého majetku patřícího do evidence jiných zámků, včetně Luhačovic. Nebylo přitom vůbec nutné, aby se žalobkyně vyjádřila nějak "sofistikovaně" či "právnicky", jak stěžovatel naznačuje. Výzva mohla být formulována běžným jazykem, což ale neznamená, že by její obsah (slova v ní užitá) nebyl při její interpretaci důležitý. Pokud žalobkyně požadovala mobiliář, který se nacházel v zámku Lomnice, načež soudy provedly dokazování, aby identifikovaly, jaké věci k žalobkyni stanovenému datu do tohoto mobiliáře patřily (bez ohledu na to, zda se v něm nacházely v době rozhodování), nelze jejich postup považovat za "formalistický" jen proto, že pod majetek patřící k 25. 2. 1948 do evidence zámku Lomnice nevztáhly i veškerý další movitý majetek Aloise Serényiho, jak nyní výzvu interpretuje stěžovatel.

41. Lapidárně řečeno, i při té nejvstřícnější interpretaci výzvy k vydání majetku, k níž orgány veřejné moci Ústavní soud zavázal nálezem sp. zn. I. ÚS 38/02, prostě nelze z "Lomnice u Tišnova" učinit "Luhačovice". O vydání mobiliáře, který se v době konfiskace nacházel na zámku v Luhačovicích, žalobkyně nepožádala. Zda se tak stalo opomenutím, neznalostí nebo z jiné příčiny, není podstatné. Tuto skutečnost již právně zvrátit nelze, ledaže by stát i tyto věci vydal dobrovolně ex gratia.

42. Ve vztahu k výroku I rozsudku krajského soudu a korespondující části výroku I usnesení Nejvyššího soudu tedy ústavní stížnost není důvodná.

43. Nutno ovšem dodat, že neudržitelným se ve světle citovaného nálezu Ústavního soudu naopak jeví názor odvolacího soudu (uvedený nadto pouze nad rámec), že ve vztahu k mobiliáři uloženému na zámku Slatiňany výzva nebyla zaslána povinné osobě ve smyslu § 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích, neboť Památkový ústav Brno, jemuž byla výzva doručena, spravoval toliko majetek na jižní Moravě. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 38/02 vyšel z toho, že "při interpretaci příslušných ustanovení restitučních zákonů rovněž nelze opominout, že to byl totalitní stát, který odnímal

občanům protiprávně majetek a že s ním následně jeho orgány po dobu téměř 40 let libovolně nakládaly, přičemž movité věci byly zcizovány i fakticky různě přemisťovány." Podle přesvědčení Ústavního soudu proto nebylo lze důsledky těchto úkonů vykládat pouze k tíži oprávněných osob, zde v tom směru, že by žalobkyně se svým nárokem nemohla uspět proto, že movité věci, jejichž vydání se domáhá, nedokázala s jistotou ve výzvě konkretizovat a lokalizovat. Sám odvolací soud v napadeném rozhodnutí konstatoval, že "bylo prokázáno, že nebylo v silách žalobkyně věci blíže individualizovat a řádně lokalizovat." Trvat za této situace na tom, aby výzva žalobkyně z roku 1991 byla adresována "správné" organizační složce státu (která krom toho v mezidobí spolu s Památkovým ústavem Brno, jemuž byla výzva adresována, splynula v žalovaný Národní památkový ústav), jež se odvíjí právě od lokalizace movitého majetku, by ve výsledku bylo tím stejným nedoceněním konkrétních okolností posuzované věci, jaké Ústavní soud v předchozím kasačním nálezu krajskému soudu vytkl.

44. Dostatečně zvážit konkrétní okolností věci [jak je judikaturou Ústavního soudu v restitučních věcech vyžadováno; viz např. nález sp. zn. I. ÚS 3918/19 ze dne 21. 12. 2021 (N 219/109 SbNU 402)] však krajský soud a Nejvyšší soud opomenuly především tím, že založily svá rozhodnutí na výkladu, že žalobkyní požadované věci přešly na stát ke dni účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb., a tedy mimo rozhodné období.

45. Ústavní soud v obecné rovině souhlasí s tím, že zákon o mimosoudních rehabilitacích, od něhož žalobkyně svůj nárok odvozovala, neměl za cíl zmírnit následky veškerých křivd, k nimž v minulosti mohlo dojít, nýbrž v souladu s § 1 odst. 1 křivd vzniklých v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, tedy v rozhodném období. Stejně tak Ústavní soud souhlasí, že ke konfiskaci provedené na základě dekretu č. 12/1945 Sb. docházelo originárně, ex lege dnem jeho účinnosti, tedy 23. 6. 1945 [viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/13 ze dne 29. 5. 2013 (N 96/69 SbNU 465; 177/2013 Sb.)]. Z toho důvodu se zákon o mimosoudních rehabilitacích, na rozdíl od zákona č. 243/1992 Sb., skutečně na majetek konfiskovaný podle dekretu č. 12/1945 Sb. zpravidla nevztahuje.

46. Jak nicméně Ústavní soud upozornil mimo jiné v nálezu sp. zn. II. ÚS 70/99 ze dne 2. 11. 1999 (N 152/16 SbNU 129), "konfiskace podle dekretů č. 12 a č. 108/1945 Sb. bylo totalitní mocí zneužito k zabavení majetku a k likvidaci třídních nepřátel,

a to již v rozhodném období po 25. 2. 1948". Jinými slovy, formálně - na základě zpětně uplatněné fikce - sice určitý majetek mohl přejít na stát 23. 6. 1945 (účinností dekretu), ovšem v některých případech reálně šlo o nastoupení této fikce jako výsledku aktů či jednání, které se odehrály v rozhodném období. Je-li proto povinností soudů rozhodovat na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, "nelze se spokojit s formálním hodnocením důkazů, tj. omezením se na zjištění aplikace dekretů bez dalšího, protože tyto zejména po únoru 1948 mohly být … pouze formou neboli prostředkem k politické perzekuci" [nález Ústavního soudu I. ÚS 15/98 ze dne 19. ledna 1999 (N 7/13 SbNU 45)].

47. V souladu s tím Ústavní soud v cit. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 10/13 konstatoval, že v případě vydání konfiskační vyhlášky v rozhodném období je soud povinen zkoumat, "zda toto správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s tehdy platnými právními předpisy tím spíše, že se jedná o věc restituční, kde společným jmenovatelem je snaha o zmírnění následků některých dalších majetkových křivd vzniklých v důsledku platnosti nebo zvláštního použití některých právních předpisů" (nález se týkal církevních restitucí, ale citované teze se obecně týkají všech druhů restitucí). Tento postup přitom může být nezbytný nejen tehdy, jsou-li konfiskační vyhlášky vydány v rozhodném období, ale v závislosti na konkrétních okolnostech věci i tehdy, jsou-li sice vydány před rozhodným obdobím, dojde však k odkladu jejich vykonatelnosti a o konfiskaci je následně rozhodováno až v rozhodném období [viz nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 225/96 ze dne 20. 2. 1997 (N 18/7 SbNU 123), v němž byla řešená podobná situace se závěrem, že "konečné rozhodnutí ve věci … i když jím byl

potvrzen výměr okresního národního výboru, bylo vydáno dne 21. 12. 1948, tedy již v rozhodném období … Soud je takto povinen zabývat se zkoumáním, zda toto správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s tehdy platnými právními předpisy"].

48. Tak tomu bylo dle tvrzení stěžovatele i nyní. Stěžovatel argumentoval tím, že proti konfiskačním vyhláškám bylo podáno odvolání (s odkladným účinkem), o kterém bylo rozhodnuto až v rozhodném období (rozhodnutím Zemského národního výboru v Brně ze dne 2. 3. 1948). V této souvislosti také tvrdil, že před rozhodným obdobím ani fakticky ke konfiskaci řešených věcí nedošlo a že Zemský národní výbor v Brně rozhodl o zastavení (přerušení) konfiskačního řízení až do rozhodnutí ministerstva vnitra o otázce definitivního udělení osvědčení o národní spolehlivosti Aloise Serényiho (ve smyslu § 1 odst. 4 dekretu č. 33/1945 Sb.).

49. Uvedené rozhodnutí pak sice bylo dne 13. 3. 1947 vydáno, ale Alois Serényi proti němu podal stížnost k tehdejšímu nejvyššímu správnímu soudu, které byl přiznán odkladný účinek, což - jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 53/2013-111 ze dne 18. 12. 2013 - znamenalo nejen překážku výkonu rozhodnutí, ale i nedostatek jeho účinků ve vztahu k účastníkům řízení i při jeho působení navenek. O stížnosti Aloise Serényiho ovšem nebylo nikdy rozhodnuto, neboť nejvyšší správní soud následně po únorovém komunistickém puči zanikl. Otázka národní spolehlivosti Aloise Serényiho pak byla dle stěžovatele vyřešena až rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6. 6. 2016, v němž byl učiněn závěr, že Alois Serényi nepozbyl československé státní občanstvím, neboť v jeho případě šlo o výjimku podle § 1 odst. 4 dekretu č. 33/1945 Sb., podle níž "Češi, Slováci a příslušníci jiných slovanských národů, kteří se v této době přihlásili za Němce nebo Maďary, jsouce donuceni nátlakem nebo okolnostmi zvláštního zřetele hodnými, neposuzují se podle tohoto dekretu jako Němci nebo Maďaři, schválí-li ministerstvo vnitra osvědčení o národní spolehlivosti, které vydá příslušný okresní národní výbor (okresní správní komise) po přezkoumání uvedených skutečností." V návaznosti na to Krajský úřad Zlínského kraje vydal potvrzení, že Alois Serényi byl k datu úmrtí československým státním občanem.

50. Navzdory tomu, že rozhodnutí tehdejšího ministerstva vnitra ve věci národní spolehlivosti Aloise Serényiho nemělo právních účinků, Zemský národní výbor v Brně svým rozhodnutím ze dne 2. 3. 1948, tedy již v rozhodném období, odvolání Aloise Serényiho proti konfiskační vyhlášce nevyhověl a konfiskační vyhlášku potvrdil právě s odkazem na toto rozhodnutí s tím, že v něm otázka národní spolehlivosti byla vyřešena k tomu povolaným úřadem.

51. Za daného stavu tak podle Ústavního soudu nebylo možné námitky žalobkyně "vyřídit" konstatováním, že dané věci přešly na stát ke dni účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb. a že rozhodnutím Zemského národního výboru ze dne 2. 3. 1948, vydaným v rozhodném období, slovy Nejvyššího soudu "nedošlo ke změně či anulaci rozhodnutí vydaného před započetím rozhodného období orgánem státu ve prospěch původního vlastníka, jakožto projevu politické perzekuce". Změna či anulace takového rozhodnutí nejsou jediným myslitelným případem, kdy se přechod majetku (formálně) na základě dekretu č. 12/1945 Sb. ocitne v rozhodném období z hlediska zákona o mimosoudních rehabilitacích. Odpovídá-li argumentace stěžovatele realitě (a z dosavadních zjištění opak neplyne), pak je situace taková, že před rozhodným obdobím sporný majetek fakticky na stát nepřešel a z právního hlediska zůstala otázka nevyřešená. Řešena pak byla až v rozhodném období, a to s odkazem na neúčinné rozhodnutí, které bylo později de facto nahrazeno rozhodnutím s opačným vyzněním.

52. Ostatně právě rozhodnutí Ministerstva vnitra o československém státním občanství Aloise Serényiho se stalo klíčovým podkladem pro odčinění majetkové křivdy a restituci zámků v Lomnici a v Luhačovicích, jež stát žalobkyni dobrovolně v roce 2016 vydal podle zákona č. 229/1991 Sb. ve spojení se zákonem č. 243/1992 Sb. Přitom podle § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. byl oprávněnou osobou k restituci občan, který ztratil majetek podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb.,

neprovinil se proti československému státu a nabyl zpět občanství, a jehož majetek v rozsahu zákona o půdě přešel na stát.

53. Nutno v této souvislosti zopakovat, že mobiliář zámků byl zkonfiskován jakožto zemědělský majetek ve stejném režimu jako zámky samy (budovy a pozemky) podle dekretu č. 12/1945 Sb., tedy jako jejich movité příslušenství (živý a mrtvý inventář). Tyto okolnosti jsou relevantní i pro výklad a aplikaci zákona o mimosoudních rehabilitacích, v jehož režimu se rozhodovalo o restitučním nároku na mobiliář (byť pouze ve vztahu k někdejšímu mobiliáři zámku v Lomnici, na který byl restituční nárok řádně vznesen).

54. V souladu s výše uvedenou judikaturou jsou tedy tyto specifické okolnosti relevantní i pro posouzení restitučního nároku stěžovatele. Jestliže k nim krajský soud a Nejvyšší soud v napadených rozhodnutích nepřihlédly, jejich odůvodnění z ústavního hlediska nemohou obstát, neboť z práva na soudní ochranu, zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny, mimo jiné plyne povinnost soudů vypořádat se se vším, co v průběhu řízení vyšlo najevo a co účastníci řízení tvrdí, má-li to vztah k projednávané věci (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1923/24 ze dne 6. 1. 2025).

55. Vzhledem k uvedenému je ústavní stížnost mířící proti výroku II rozsudku krajského soudu a korespondující části výroku I usnesení Nejvyššího soudu (jakož i souvisejícímu výroku II o nákladech řízení) důvodná.

56. Ve zbývající části stěžovatel napadá výroky týkající se nákladů řízení, které nejsou akcesoricky navázány na rušené výroky, případně které se neprojevují v právní sféře stěžovatele a vůči kterým stěžovatel samostatně nevznáší žádnou argumentaci. Ústavní stížnost je tak v této zbývající části zjevně neopodstatněná.

VI. Závěr

57. Ústavní soud z uvedených důvodů shledal, že výrokem I v rozsahu, v němž bylo odmítnuto dovolání proti výroku II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, a výrokem II usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. 5. 2019 a výrokem II rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018 bylo porušeno stěžovatelovo právo na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní stížnosti proto zčásti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadená rozhodnutí v daném rozsahu zrušil.

58. V části, kterou je napadán výrok I usnesení Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 731/2019-1094 ze dne 15. 5. 2019 v rozsahu, v němž bylo odmítnuto dovolání proti výroku I rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, a výrok I rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 20 Co 231/2017-1056 ze dne 27. 2. 2018, Ústavní soud neshledal ústavní stížnost důvodnou, a proto ji podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl.

59. Ve zbývající části pak Ústavní soud ústavní stížnost odmítl podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako zjevně neopodstatněnou.

Další články:

- Plat

- Podnájem bytu (exkluzivně pro předplatitele)
- Pojištění (exkluzivně pro předplatitele)
- Předkupní právo (exkluzivně pro předplatitele)
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitel (exkluzivně pro předplatitele)
- Odporová žaloba
- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)